

Laudacja **dr Mariana Wróblewskiego**

głoszona przez dr hab. n. med. Marcina Olajossego z okazji dekoracji Medalem LIL

Panie Kanclerzu,
Wysoka Kapituło,
Szanowni Państwo,

Przypadł mi w udziale zaszczyt wygłoszenia laudacji
dotyczącej dr Mariana Wróblewskiego.

Dr Marian Wróblewski urodził się w miejscowości Staw Ujazdowski pow. Zamość, do szkoły podstawowej uczęszczał w czasie okupacji, maturę zdał w 1949 roku w Zamościu w Liceum im. Hetamana Jana Zamojskiego. Studiował na Wydziale Lekarskim z Oddziałem Stomatologicznym w Łodzi.

Po skończeniu studiów w 1945 r. otrzymał nakaz pracy w ośrodku zdrowia w Izbicy n/Wieprzem. Od 1962 roku pracował w poradni stomatologicznej przy Klinice Stomatologicznej Akademii Medycznej w Lublinie, kierowanej przez twórcę stomatologii lubelskiej, profesora Józefa Jarząba.

W 1973 roku w związku z utworzeniem Instytutu Stomatologii nastąpił podział dawnej Kliniki, dr Wróblewski zajął się organizacją Wojewódzkiej Przychodni Stomatologicznej z oddziałem chirurgii szczękowej i specjalistycznymi działami stomatologicznymi.

Następnie został dyrektorem tej wojewódzkiej przychodni, a od 1974 roku został wojewódzkim specjalistą do spraw stomatologii w województwie lubelskim. Prowadził szkolenia podyplomowe, kilkadziesiąt osób uzyskało specjalizację I-go stopnia w ramach tych szkoleń. Sam w tym czasie uzyskuje specjalizację z chirurgii szczękowej i medycyny społecznej.

W kolaudacji Pani Profesor Grażyna Jarząb pisze, że doktor Wróblewski „umiał swoją pracą uzyskać autorytet zarówno wśród kolegów lekarzy jak i pacjentów, których w oparciu o doskonałą wiedzę fachową potrafił leczyć, poświęcając im całą swoją uwagę... kontynuował zasadę, że medycyna jest jedna... że na chorego należy spojrzeć całościowo...chętnie brał udział w pracach społecznych i badaniach profilaktycznych ludności województwa lubelskiego, interesował się szkodliwościami związanymi z zawodem stomatologa, czemu dał wyraz w kilku publikacjach o chorobach zawodowych...”

Od 1979 do końca 1984 roku pracował na kontrakcie w Libii w ramach zespołu Akademii Medycznej z Krakowa. W Libii prowadził oddział chirurgii szczękowej w oddziale chirurgii urazowej. Z końcem 1984 roku powrócił do łublina na stanowisko kierownika wojewódzkiej przychodni stomatologicznej i ordynatora oddziału chirurgii szczękowej.

W 1996 roku przeszedł na emeryturę, ale jest to bardzo czynna emerytura, od 1999 roku aktywny udział w pracach samorządu lekarskiego, wiceprezesura izby, stałe cotygodniowe dyżury w izbie lekarskiej, członek Okręgowej Rady we wszystkich kadencjach izby.

Zainteresowania pozazawodowe to głównie historia zwłaszcza okres międzywojnia.

Żonaty, żona jest kardiologiem dziecięcym, całe życie zawodowe związana z akademią medyczną, córka jest lekarzem okulistą, a wnuk został prawnikiem.

Kapituła wybiera do odznaczenia medalem osoby o walorach etycznych, też zawodowych, cieszące się uznaniem środowiska. Bez wątplenia dr Wróblewski te kryteria spełnił. Ale fakt, że dr Wróblewski przywiązuje wagę do walorów estetycznych zarówno w pracy zawodowej jak i w życiu codziennym i jest np. Wyczulony na jakość pracy starannie dobranych krawców na pewno mu w uzyskaniu medalu co najmniej nie przeszkodził.

Zatem z przyjemnością mam zaszczyt prosić o przyjęcie w poczet kapituły Pana Doktora Mariana Wróblewskiego.

Lublin, 18.05.2011

Kolaudacja

Prof. dr hab. n. med. Grażyna Jarząb

Dr Marian Wróblewski całe swoje życie zawodowe związał ze stomatologią. Był asystentem prof. dr Józefa Jarząba, twórcy stomatologii lubelskiej i założyciela Kliniki Stomatologii Akademii Medycznej w Lublinie. W tej też klinice dr Wróblewski zdobywał pierwsze szlify i specjalizację w chirurgii stomatologicznej i szczękowej.

Z chwilą powstania Instytutu Stomatologii Akademii Medycznej nastąpił podział dawnej Kliniki Stomatologicznej i utworzenie Wojewódzkiej Przychodni Stomatologicznej, której kierownictwo objął dr Wróblewski.

Jako Dyrektor Wojewódzkiej Przychodni Specjalistycznej i jako Inspektor Wojewódzki ds. Stomatologii umiał zyskać sobie autorytet zarówno wśród kolegów lekarzy jak i pacjentów, których w oparciu o doskonałą wiedzę fachową potrafił leczyć, poświęcając im całą swoją uwagę, kontynuował też zasadę, że medycyna jest jedna i że na

chorego należy spojrzeć całościowo a nie tylko ograniczać się do diagnostyki chorego zęba.

Chętnie brał udział w pracach społecznych, w badaniach profilaktycznych ludności z tereny województwa lubelskiego, w badaniach uzębienia młodzieży i studentów. Ubolewał nad tym, że zlikwidowano gabibety dentystyczne w szkołach, co odbiło się niekorzystnie na zdrowiu i wyglądzie młodego pokolenia, gdyż obecnie zaledwie 5% populacji 18-latków może się pochwalić pełnym i zdrowym uzębieniem.

Interesował się również szkodliwościami zawodu stomatologa, czemu dał wyraz w kilku swoich publikacjach o chorobach zawodowych.

Mimo przejścia na emeryturę jest aktywny zawodowo, z pełnym zaangażowaniem pełni funkcję Wiceprezesa Lubelskiej Izby Lekarskiej, jest członkiem Komisji Stomatologicznej Naczelnej Rady Lekarskiej i zalicza się do przedstawicieli stomatologów, którzy wysoko cenią zasady etyki i godność zawodu lekarza dentysty.